

Na kraji jame je ležalo truplo njenega moža na nosilnici. Postala je nekoliko časa pred njim, s prebridko žalostjo truplo pogledovaje, na persi se tolčeča in jokaje. Nazadnje se mu je priklonila, je šla trikrat okrog jame, in vselej, ko je memo svojega mertvega moža prišla, obraz z rokami zakrivala in se mu globoko priklonila. Potem je tik njega obstala, se k svojim prijatelom in sorodnikom obrnila in, kolikor sem mogel viditi, se je od njih poslovila.

Dali so ji potem posodo z oljem, katerega nekaj je najpervo na truplo zliła, potem pa posodo si na glavo postavila, trikrat glasno klicaje: „Naraina!“ (ime Višnu-ta, indijanskega boga.) Koj potem so plahto raz groba potegnili, truplo njenega moža va-nj vergli in brez strahu je skočila, vdova v žarečo brezno o strašnem vpitju pričujočih žen in omamijočim šundru muzike. Slednji nazočih je vergel v tem ognjeno metlo, katero je zato v roki deržal, za njo, tako, da je bila v hipu vsa pokrita.

Dim in iskre so se valile in pokalo je iz groba.

Stresnil sem se po celem životu, ko sem vidil to strašno prigodbo. Dolgo se nisem mogel zbrihtati, tako me je pogled ta preplašil.

Veliko tacih žalostnih ceremonij sem že vidil med drugimi divjaki, pa tako me še nobena ni prevzela. V nekterih krajih gré vdova, ktera se hoče sožgati, na germado, uzame truplo svojega moža v roke, in, ko jo z mnogoterimi sožigljivimi rečmi oblože, zgori z njim vred.

Med deset sto Indijani višjega stanú, kateri med letom umerjó, je dostikrat komaj eden, katerega vdova se dá z njim sožgati. Če se pa to zgodi, se sožgè, ker obupa v svoji revšini, — malokdaj pa iz serčne ljubezni do rajncega moža.

Zgodilo se je tudi že, da so se javne plesavke (bajadère) s svojimi umerlimi ljubljenci sožgati dale, in to po lastni volji. Nihče jih ni silil. Če je pa ktera obljubo storila in to s slovesnim darom poterdila, jo potem osramoté in izmed sebe pahnejo, če se brani sožgati se. Potem zapovedujejo njih svete bukve, ji glavo z oslovsko dlako pokaditi, jo ritnisko na osla posaditi, iz njenega stanovališča peljati, in jo tako od tod iz cele dežele izterati.

Drug popotovavec piše o številu sožganih vdov v Indii da v šestih mescih, to je, od 15. aprila do 15. oktobra 1804 je bilo 30 milj okoli Kalkut sožganih 150 žen. Po drugem pisanju od leta 1803 pa je bilo v okolici 30 angležkih milj tisto leto 275 žen živih sožganih.

Sedaj je že marsikaj drugače, in kakor pri nas, si menda tudi marsiktera indijanska vdova iz same žalosti družega moža poiše, da jo tolaži o zgubi pervega.

Smešnica.

(Od konca do kraja resnična). Neki kmet pride k sodnii in pozdravi gospoda sodnika. „Bog vas sprimi! — odgovori sodnik — kaj pa hočete?“ — „Moja hči Mina ima božjast“ — odgovori kmet. — „Kaj pa morem jez za to; pojte h dohtarju“ — mu reče sodnik. — Kmet suče klobuk v rokah, pa pravi: „Pri Vas, gospod žlahni, morem še boljše zdravilo dobiti. Slišal sem, da bo tu prihodnji teden nekdo ob glavo djan; zato bi Vas prosil, da bi mi dovolili enmalo kervi takrat od tega človeka vzeti, da jo bo moja bolna hči popila. Sej je nočem zastonj; bom že plačal, kar bo treba.“ — „Al Vas luna terka, Martin?“ — ga zaverne sodnik. „Ne, ne, gospod! že vémo, da zoper božjast ni nič boljega“ — odgovori kmet. — Sodnik se mu smeja ter mu reče, naj pomisli, da je to prazna vera. „Le povejte mi, prosim kdaj bo „rihta“. „Vam bom že povedal — mu reče sodnik, da ga odpravi. In kmet gré vès vesel domú.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Od Negove blizo Radgone Štaj. 1. sept. Fr. S. W.*)
— Dovolite mi, drage Novice! nekatere reči v spomin vzeti,

*) Nam bo drago,

Vred.

kako v okolici ščavenske doline z nami stoji. Prizanesite nam, ako vam iz našega kraja malo kaj dobrega in veselega oznaniti imam. Kakor je od ondot slišati, je tudi pri nas velika suša. Vse si ljubega deža želi; pa žalibog, nemoremo ga pričakati, zato so skorej vsi studenci vsahnili. Prijetna Ščavnica, ki nam je onda prelepo dolino in senožeti blagodarno namakala, zdaj od suše prazna hira, in sèm ter tjè se najde pocepanih rakov in rib obilno ležati. Namesto vsahnjenih studencov nam je pak mila narava tukaj žlahnih slatinskih vrelcov po vsi dolini podarila, kateri prebivavce tukajšne okolice razveseljujejo in okrepujejo. Posebnega spomina vredna je poleti mnogo obiskana slatina v Česlovcih, ktere se vsako leto po 1000 steklenic na vse kraje razvozi; za katero prebivavci ondotne vasi po 600 do 800 fl. sr. dobivajo. Kaj lep denar in pomoč za te vaščane.

Ljudje v ti okrajini bi bili sicer zdravi, ko bi jih v protiletji ne bile kože (osopnice) nadležvale, zdaj pa huda griža, ktera je skorej koleri enaka, kar bolnika tudi k kervnemu bluvanju žene. Spod Radgone okoli Kapele proti sv. Križu ta grozna griža hudo po vaséh razsaja, ter mnogo otrok černi zemlji vzročuje.

Ozimina bo nas mogla lokete rešiti, ker jari pridelki slabo obetajo. Repa in ajda se klaverno deržite; turšica je po senčnih krajih kaj lepa, le po solčnih njivah je popolnoma zagorela. Zelje je slabo, in še tisto žugajo hude bolhe pokončati. Proso je sèm ter tjè boljše, samo da ima male late, tedaj tudi nič zdačno ne bo. Ker zelenjadi povsod manjka, sekajo neki kmetovavci zelene veje iz drevja za klajo svoji živini. Cena goveje živine vidoma pada, zato že nekteri mesarji funt mesa po 6 kr. sr. sekajo. Proti pekočemu solncu stoječe se drevje s sadjem vred po nekterih krajih od vročine na korenu suši. Rani krompir je sicer lep, al le malo se ga nakoplje; pozni boljše obeta, in boleznii na njem ni viditi dozdej. Zimski lan je bil v nekterih okolicah prav lep, le poznjaka ni najti nikjer. S senom so ljudje tako zadovoljni, le za otavo bo joj, razun na senčnih krajih, kjer bode srednji pridelk. Zato gré cena klaje vedno više; in pravijo celó, da se cent sena že po deset dvajsetic prodaja. Revne čbelice tudi silo terpijo, ker jim manjka vlage in cvetlic; pravijo, da jim cveteča ogeršica tudi škoduje.

Kar naše vinograde zadeva, še dozdej prav lepo stojijo, samo da jih je blizo Lutomera pa nekterih krajih huda toča grozno pokončala. Grojzdje se nektero že mehčí, nektero je pa drobno, terdo in sparjeno od velike vročine; in ako ravno je zajic pozimi veliko tert in drevesic poškodoval, nam je ters vendar lepe rozge pognal, na kterih obilno grojzdja visi. Za vino se nikdo ne oglasi, zato je cena na 20—30 fl. sr. niže padla. Vinsko posodbo so v sprotiljetji drago deržali; zdaj je pa sodarjem drugo pokazalo, ker cena od dné do dué se zmanjšuje.

Nova še dozdej pri nas neznana uima je prišla v naše gojzde. Na milijone in milijone gladovnih, zelenih gosenc se je od nekod priteplo, ki žugajo naše hojove gojzde čisto pokončati. Al se bo naše lepo hojovo (borovo) drevje po tem merčesu posušilo ali ne, kaj si kdo misli od te nesreče?

Zavoljo teritve, s katero se ravno zdaj ženske pečajo, naj še nekaj naznanim. Nesreča, ki se je pri nas pripetila, naj ljudi uči, de bodo pri tem delu bolj previdni. Neki kmet je najmre lan na svoji peči v hiši sušil, ker mu je v sušivnici prostora manjkalo. Od prezlo zakurjene peči začne lan tleti. Kmet sam v hiši spi. Od dima se sprebudi, skoči iz postelje in meče goreče snope lanú s peči na tla; ne gleda pa kam jih meče, ker je še v jutro zarano téma bila. In prigodi se, da je en snop ravno na otroka padel, ki je v zibelki spal in tako ob življenje prišel.

Slednjič še slíšite žalostno novico, ki se je nedavno pri sv. J. v Slov. Goricah primerila. Neki 20 let star fant je neko nedeljo med rano službo božjo neko mlinarco in kmetico s sekiro usmertil in verh tega še z nožem prebodel. In ko je tam 85 fl. sr. vkradel, gré k pozni službi božji k